

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER SI LUMINA

JUSTITIA LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 99 din c. proc. pen. *inșertii și reclame a se adresa la administrație*
 Pe 6 luni 50
 Pe 3 luni 28
 Studenții plătesc pe jumătate
 Pentru străinătate se adaugă portul

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
 No. 5, CALEA RAHOVELI, No. 5

Un număr vechi 2 Lei

SUMAR

Drept Penal. — *Violarea dreptului de apărare. Violarea art. 294 și omisiune în punerea chestiunilor, de Tullius.*

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație secția II: *Anastase Danalache, condamnat pentru calomnie.*

Idem: *Nicolae Petrescu Crețu, Florea M. Ionescu și Radu Florescu cu Maria Stănescu.*

Idem: *Vasile Manolache, condamnat pentru violare de domiciliu.*

Curtea de Apel din București secția III-a: *Lupu Feldman cu Emil Theodoru sindicul falimentului Adolf Horovitz.*

Curtea de Apel din Galați: *August Dall'Orso cu S. Segaler, Resid Temel, David Horn și Z. Filoti sindicul fal. G. T. Maris.*

Bibliografie

DREPT PENAL

Violarea dreptului de apărare. Violarea art. 294 și omisiune în punerea chestiunilor.

D-l Danalachi administratorul ziarului „Luceafărul” din Focșani, face plângere ca parte civilă în contra unuia N. Nistor pentru furtul unui scaun de fier. Causa venind în judecata judeului de ocol, de a cărui competență era, Nistor este condamnat la 15 zile închisoare și ore-care despăgubire civilă. Condamnatul apelând la tribunalul Putna, acesta îl achită de penalitate cum și de orî-ce despăgubire civilă.

D-l Danalachi creșând că tribunalul când a pronunțat hotărîrea sa i-a rezervat dreptul pentru despăgubire, căci dînsul afirmă că așa auzise cum și alți amici ai săi cari se aflau prezenți pe lângă dînsul, a intentat astă dată lui Nistor proces civil prin care cerea restituirea aceluia scaun

de fier saŭ a unei valori determinate. Judecătorul de ocol cerând dosarul causei penale de la tribunal și observând hotărîrea acestei instanțe, fără îndoială a respins cererea d-lui Danalachi, căci se constata din dispozitivul sentinții că Nistor fusese achitat de penalitate cum și de despăgubire civilă.

În urmă de acêsta apare în ziarul „Luceafărul” un articol în care sub formă de întrebare, după ce se naraŭ faptele, se țicea „cine să fi comis falșul în dispozitivul hotărîrei tribunalului, d. Taslaoanu președintele tribunalului, saŭ greșierul aceluia tribunal!” — Imediat d-l Danalachi este chemat la parchet, cerându-i-se retractarea unei acușaiuni atît de grave, la care dînsul nu a aderat. Ba încă prin un *interview* pus în numărul subsequent al ziarului, d-l Danalachi spunênd despre întrevorbirea sa cu d-l procuror, persistă și mai accentuat; căci convingerea sa era fermă și în acel moment, că dispozitivul hotărîrei când i s'a dat lectură în audiență fusese „că i s'ar fi rezervat despăgubirea civilă.” D-l Danalachi examinând mai apoi numita hotărîre a tribunalului observă grava eróre de a crede că hotărîrea s'ar fi pronunțat de onor. d-nu Taslaoanu, președinte al tribunalului Putna, care nici nu presidase în acea zi. Imediat cel intăiŭ lucru care a făcut a fost să rectifice în primul număr de ziar această eróre, designând pe magistratul care a presidat. D. Taslaoanu indignat denunță faptul procurorului, care conform art. 105 din Constituțiune traduce pe d. Danalachi pentru delictul de calomnie înaintea Curții cu jurați de Putna. De și nu era o plângere din partea magistratului care a presidat în

urma rectificării făcută în ziar, și cu toate că plângerea provenea de la d. Taslaoanu care încetase de a mai fi obiectivul imputațiunilor aduse: Curtea cu jurați, întru cât nu i s'a făcut o asemenea întâmpinare, judecând cauza condamnă pe Danalachi la două luni închisore corecțională. În contra acestei decisiuni condamnatul recurge în Casațiune cerând casarea ei, între alte motive, pentru cele două principale cari fac obiectul acestui articol.

Este necontestată onorabilitatea d-lui Taslaoanu, ale cărui merite și caracter neprihănit l'a înălțat la demnitatea care o ocupă, și unde și-a atras simpatia tuturor cari l'au cunoscut. Nimic asemenea nu se poate dice nici în contra celorlalți magistrați ai tribunalului, pentru cari avem cele mai bune informațiuni. Totuși credința d-lui Danalachi și ale amicilor săi, cari au fost prezenți la pronunțarea hotărîrii, este că s'ar fi rezervat acțiunea civilă pentru despăgubiri. Ast-fel fiind lucrurile, din două una: sau că toate aceste persoane greșit au auzit pronunțarea, sau că pronunțarea făcându-se înainte de a se fi încheiat jurnalul de audiență conform art. 118 din c. pr. civ., a putut să se strecore o asemenea etore pronunțându-se într'un fel și redactându-se în alt fel, mai cu seamă dacă se va fi omis a se face cel puțin niște note de către grefă. De aceea nu se poate recomanda în deajuns magistraților, de a avea ca regulă și în cea mai mare îngrijire să nu pronunțe nimica ca hotărîre, fără a se fi încheiat prealabilmente cuvenitul jurnal. Iată cuvintele puternice pentru care credem, că nu se cuvine a vedea o rea credință în imputarea adusă de dl Danalachi, chiar de ar fi neadeverată asemenea imputare; căci nu există o adevărată calomnie în înțelesul legii, când imputatorul se găsește în bună credință.

Oricum ar fi adevărul pur al acestei afaceri, lucru care privește mai mult fondul chestiunii: ceea ce ne interesează pentru acum sunt punctele de drept în privința valabilităței, sau legalității juridice a decisiunii atacate prin recursul Danalachi. Viciositățile acestei hotărîri se semnalează din mai multe privinți, dar cele mai principale sunt două. Cel întâi fapt petrecut înaintea juriului este, că atunci când se făcea tragerea la sorți din urnă pentru scoaterea comisiunii care trebuie să judece, la apelul făcut de președintele Curții în persoana doctorului Popovici eșit din urnă, acuzatul declară că'l recusă. Această

recusațiune se face în momentul când juratul pușese mîna pe scaun pentru a se așeza, dar încă nu'și luase locul, ceea ce se și constată prin procesul-verbal de audiență. Art. 290 din codul procedurii penale dice: dreptul de recusațiune se va exercita în momentul când numele juratului se va scoate din urnă. Aceste cuvinte ale legiuitorului nu trebuie luate literal, adică *co momento*, precum în ordinea comună nimeni nu este judecător în momentul când Capul Statului a semnat decretul, sau când i s'a notificat titularului, ci numai după publicarea decretului în „Monitorul oficial”. Așadar scoaterea în prezența juriului; tot așa cine vede obiectivul procesului, decât atunci când se scoate din urnă juratul subsequent care se scoate din urnă, căci în acel moment se presupune că juratul precedent ș'a luat scaunul adică titlul la care are dreptul. În acest sens se rostesc marii criminaliști, și tot ast-fel s'a pronunțat Curtea de Casațiune din Paris prin decisiunea sa din 30 Noembrie 1829. În puterea acestei decisiuni vom zice, că dreptul de recusațiune face o parte importantă din dreptul apărare, și că orice obstacol adus exercițiului recusațiunilor este o atingere făcută dreptului de apărare. Iată dar temeinicia necontestată a mijlocului formulat în recursul Danalachi, relativ la izolarea dreptului de apărare.

Un al doilea punct care viciază verdictul juriului, este în punerea chestiunii făcută de către președintele Curții cu jurați. Această chestiune s'a formulat ast fel: „acuzatul Danalachi este culpabil, că prin diarul Luceafărul a adus asupra D-lui Taslaoanu, președinte al tribunalului Putna, imputări cari de ar fi adevărate l'ar supune la ura și disprețul cetățenilor”. Răspunsul juraților fiind „da” adică afirmativ; rezultatul hotărîrii Curții cu jurați în urma acestui verdict a fost, că aplicându-se art. 294 și 297 c. pen. relativ la calomnie l'a condamnat pe Danalachi la două luni închisoare corecțională.

Chestiunea însă în modul cum se formulase era incompletă și eronată, căci se omisese un element esențial care constituie delictul de calomnie, și fără care în sensul art. 294 c. pen. nu există atare delict. Chestiunea nu corespundea înțelesului legii, nu era imaginea și fidelă sa expresiune, căci înlătura condițiunea morală cea mai esențială intențiune rea a criminalității. Dacă prin punerea chestiunii în modul cum s'a formu-

lat se coprinde condițiunea materială a faptului făcut prin un organ de publicitate, cum și condițiunea morală a falsității faptului imputat, lipsește o a doua condițiune morală care este de esența calomniei, cugetul reu al imputătorului. Eă imput cui-va un fapt reprehensibil, imputațiunea falsă de altmintrelea, dară în convicțiunea mea sinceră cu bună convincțiune că este o imputațiune adevărată. Nu pentru aceasta sunt un calomniator în sensul legal. Legea nu poate vedea în acest fapt al meu un delict, căci societatea nu are dreptul să caute o reparațiune pentru a lovi în buna credință a oamenilor, când chiar legea prescrie prin art. 29 din c. proc. pen. ca o datorie impusă orî cărui cetățian chiar de a denunța autorităților infracțiunile ce se comit. Numaî când imputătorul cunoaște falsitatea unui fapt reprehensibil, și cu toate acesta 'și permite a 'l imputa, el este în rea credință, el are un cuget rău, o intențiune calomniatoare făcută cu gândul de a vătama. Iată temeinicia motivului al duoilea de casare a recursului Danalachi, care are de basă omiterea și eroarea făcută de președintele Curții cu jurați în punerea chestiunei, căci trebuia ca chiar în chestiunea principală să se adaoge dacă acusatul Danalachi a prepus asemenea imputare d-lui Taslaoanu cu intențiunea rea de a 'l vătama.

Inalta Curte de Casațiune sec. II-a asupra recursului d-lui Danalachi, în ședința de la 13 ale curenteî, a rămas în deliberare până la 15 curent, când adoptând acest din urmă mijloc de casare, și fără a mai discuta pe cele-l'alte, prin decisiunea No. 117 publicată mai jos, a casat decisiunea Curții cu jurați de Putna trimițând cauza a fi din nou judecată de Curtea cu jurați din Galați.

Tullius

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 15 Februarie 1895

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, președinte.

Anastase Danalache condamnat pentru calomnie

Curte cu jurați. — Chestiunile puse juraților. — Cum trebuiesc puse acele chestiuni.

Calomnie. — Carî sunt elementele constitutive ale delictului de calomnie. (Art. 294 C. penal).

1) *In privința chestiunilor ce trebuiesc puse juraților, chestiunea asupra faptului principal trebuie să conțină toate elementele delictului ce se impută unui acusat, și să fie formulate în așa mod în cât juriul să fie pus în pozițiune de a cunoaște și a delibera*

asupra fie-cărui din elementele ce constituie delictul pedepsit de lege.

2) *Delictul de calomnie, pe lângă elementele materiale saū exterioare arătate în art. 294 c. p., mai conține două elemente morale sau interne: știința agentului că faptele imputate nu sunt adevărate și intențiunea lui de a aduce vătămare pacientului.*

Decis'unea 117/95. Casată decisiunea cu No. 30/94 pronunțată de Curtea cu jurați din Putna, dată în proces cu Anastase Danalache.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu.

S'aū ascultat : d-l P. Borș, avocatul recurentului Anastase Danalache, în desvoltarea motivelor de casare, și d-l procuror general G. Filitti în conclusiuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivului II de casare :

«Violarea art. 294 cod. pen. și 361 pr. cod. pen. Cestiunea a fost pusă incomplect. Recurentul nu putea fi condamnat întru cât nu s'a făcut întrebare juraților asupra faptului, care este un element indispensabil în materie de calomnie propunerea făcută de acusat a fost cu intențiune rea?».

Avënd în vedere că din decisiunea supusă recursului rezultă că Anastase Danalache a fost trimis în judecata Curții cu jurați din Putna sub inculpațiunea că a calomniat prin presă pe președintele tribunalului Putna D. Tăslaoanu ;

Considerând că în ce privește punerea chestiunilor la Curtea cu jurați, chestiunea asupra faptului principal trebuie să conțină toate elementele delictului ce se impută unui acusat, și să fie formulată în așa mod în cât juriul să fie pus în pozițiune de a cunoaște și a delibera asupra fie-cărui din elementele ce constituie delictul pedepsit de lege ;

Avënd în vedere că, în specie, se constată din dosar că termenii de carî s'a servit președintele Curței cu jurați în punerea chestiunilor aū fost dacă delinquentul Anastase Danalache este culpabil că, în anul 1894, prin articolul intitulat «Fals de acte la tribunalul Putna», publicat în jurnalul «Lucafăru» No. 5, pag. I, coloana 4-a și prin articolul intitulat «Un interviu» publicat în același jurnal No. 7, pag. II-a coloana 3-a, a prepus asupra d-lui Dimitrie Tăslăoanu, președintele tribunalului Putna, fapte, carî dacă ar fi adevărate, ar supune pe acesta la o pedeapsă corecțională saū măcar la disprețul și ura cetățenilor ;

Considerând că pe lângă elementele materiale saū exterioare arătate în art. 294 codul penal, delictul de calomnie mai conține două elemente morale saū interne : știința agentului că faptele imputate nu sunt adevărate și intențiunea lui de a aduce vătămare pacientului ;

Că prin urmare în virtutea principiului statornicit mai sus președintele trebuia să pue chestiunea în așa mod în cât jurații, întrebați atât asupra faptului material, cât și asupra relei credințe și a intențiunei

culpabile a lui Anastase Danalache, să fi fost puși în pozițiune de a delibera asupra fie-căruia din aceste elemente constitutive ale delictului de calomnie; că ne procedându-se ast-fel, cestiunea este pusă într'un mod greșit și deci decisiunea cată a se anula;

Pentru aceste motive, și fără a mai examina pe cele-lalte, Curtea, casează.

Audiența de la 17 Ianuarie 1895.

Președinția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte.

Nicolae Petrescu Crețu, Florea M. Ionescu și Radu Florescu cu Marin Stănescu.

Apel. — Parte civilă. — Dacă apelul părții civile contra cărților de judecată date în materie penală, investesc, sub regimul legii judecătorielor de ocoale, pe tribunal cu dreptul de a se ocupa și de pedeapsa cuvenită inculpaților.

Ministerul public. — Dacă procurorul putea înaintea tribunalului, în apelul făcut de partea civilă, să conchidă la agravarea pedepsei, dacă densusul nu făcuse apel în regulă.

Apel. — Dacă noua lege a judecătoriilor de pace dă drept tribunalului a se ocupa și de pedeapsă când este sesizat numai de apelul părții civile.

1) *Dupe legea judecătorielor de ocoale din 6 Martie 1879, apelul făcut de partea civilă nu investea pe tribunal de cât cu dreptul d'a examina și hotărî asupra cuantumului despăgubirilor civile, neputându-se ocupa și reveni asupra pedepsei cuvenită inculpaților de cât dacă exista și un apel introdus în regulă de către procuror.*

Citata lege nu recunoștea ministerului public dreptul d'a conchide înaintea tribunalului, la agravarea pedepsei hotărîută de prima instanță printr'o simplă declarațiune verbală făcută la ziua înfățișării că face apel în contra hotărîrei judelei de ocol.

2) *Legea judecătorielor de pace din 1 Martie 1894, prin ultimul aliniat al art. 24, investeste pe tribunal, în materiă de delict corecționale, cu dreptul de a se pronunța asupra pedepsei chiar numai în urma apelului părții civile. Aceasta însă numai în privința apelurilor introduse dupe 1 Iunie 1894, când s'a pus în aplicare această lege, nu și în privința apelurilor introduse înainte de această dată, cari rămân a se judeca dupe legea din 1879.*

Decisiunea 28/95. — Casată sentința tribunalului Ilfov, secția I cu No. 813/94 dată în procesul dintre Nicolae Petrescu Crețu, Florea M. Ionescu și Radu Florescu cu Marin Stănescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier C. C. Stănescu.

S'a ascultat: d. C. Stoicescu avocatul recurenților Nicolae Petrescu Crețu, Florea M. Ionescu și Radu Florescu în dezvoltarea motivelor de casare, intimatul Marin Stănescu în combateri și d. procuror Cîru Oeconomu în conclusioni.

Curtea deliberând,

Asupra ambelor motive de casare:

«I. După legea judecătorielor de ocoale, partea civilă

ne având dreptul de cât la despăgubiri, apelul părții civile nu investeste pe tribunal cu dreptul de a se pronunța și asupra pedepsei și alt-fel tribunalul nu putea cerceta asupra faptului pe care judecătoria de ocol l'a găsit că intră în prevederile art. 238 cod. penal și rēu a declarat ne-competinte pe judecătorul de ocol.»

«II. Violarea art. 25 și 26 din legea judecătorielor de ocoale, Ministerul public fiind o favoare a legiuitorului poate face apelul să fie la tribunal, fie la judele de ocol. Apelul procurorului trebuie să fie scris, de și scutit de obligațiunea de a se notifica părții interesate. Termenul de apel este de 10 zile, care în privința Ministerului public curge de la pronunțare.

„Deci apelul d-lui procuror nu este nici în regulă-nici nu mai era în termen, și cestiunea termenului este de ordine publică.”

Având în vedere că prin cartea de judecată cu No. 399 din 29 Aprilie 1894, judecătorul ocolului al V-lea din București, a condamnat pe recurenții de astă-zi pentru faptul de bătae și făcând aplicațiunea art. 60 din codicele penal la amendă; că în contra acestei cărți de judecată partea civilă făcând apel în ziua de 30 Aprilie același an, tribunalul de Ilfov, s. I prin sentința sa cu No. 183 din 19 Septembrie același an, după apelul declarat verbal în instanță de procuror și conform cu rechizițiunile sale, privind cazul de o gravitate ce eșa din competența judecătorului de ocol, și trebuia judecat de tribunal în prima instanță, infirmă cartea sa de judecată ca dată fără competență și dispune a se înainta dosarul parchetului pentru a sesisa instanța competentă;

Având în vedere că prin această sentință pozițiunea recurenților este agravată, din punctul de vedere al pedepsei ce urmează a li se aplica;

Considerând că după legea din 6 Martie 1879,—lege ce era în vigoare în momentul când partea civilă a făcut apel—un asemenea apel nu investea pe tribunal de cât cu dreptul d'a examina și hotărî asupra cuantumului despăgubirei civile; că tribunalul nu se putea ocupa de pedeapsa cuvenită recurenților de cât dacă exista un apel introdus în regulă de către procuror; că citata lege nu recunoștea Ministerului public dreptul d'a conchide la agravarea pedepsei hotărîută de prima instanță printr'o simplă declarațiune verbală ce o face la ziua înfățișării că face apel în contra hotărîrei primei instanțe;

Considerând că de și este adevărat că ultimul aliniat al art. 24 al legii din 1 Martie 1894, investeste pe tribunale, în materie de delict corecționale, cu dreptul de a se pronunța și asupra pedepsei, c'iar în urma apelului părții civile numai;

Considerând însă că în virtutea art. 73 din citata lege, această lege nu se pune în aplicare de cât la 1 Iunie 1894—că apelul părții civile fiind făcut la 30 Aprilie 1894, efectele acestui apel nu se putea hotărî de cât după legea în vigoare la acea epocă, adică după legea din 6 Martie 1879; că în virtutea acestei legi apelul părții civile nu dă o cădere instanței judecătore-

rești a se pronunța de cât asupra despăgubirilor civile; tribunalul nu putea, fără a viola principiul neretroactivității legii, să dea acestui apel o altă întindere de cât aceea ce o avea în momentul când el a fost făcut.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 10 Ianuarie 1895

Președinția D-lui Gr. LAHOVARI, Președinte

Vasile Manolache, condamnat pentru violare de domiciliu.

Violare de domiciliu.— Ce se cere pentru ca un particular să devină culpabil de delictul de violare de domiciliu.

(Art. 151 c. p.).

Pentru ca un particular să devină pasibil de pedeapsa prevăzută pentru delictul de violare de domiciliu (abus de putere), este suficient ca să se fi introdus în domiciliul unui cetățean prin amenințări.

Decisiunea 9/95.— Respins ca nefondat recursul făcut Vasile Manolache în contra decisiunii cu No. 717/94 pronunțată de Curtea de Apel din Iași secția II.

S'a ascultat: D-l N. Vrăbiescu avocatul recurentului Vasile Manolache în dezvoltarea motivelor de casare și d-l procuror Ciru Oeconomu în concluziuni.

Curtea deliberând:

Asupra motivului invocat;

«Violarea art. 151 al. 2.

«1) Curtea nu stabilește că introducerea în domiciliul d-lui Goilav s'a făcut prin amenințări și mijloace silnice. Nu e de ajuns a declara, că violătorii domiciliului făceau gesturi și proferau amenințări trebuie a stabili că numai prin aceste mijloace au putut pătrunde în domiciliu.

«2) Curtea nu stabilește că amenințările se refereau la adresa proprietarului, pentru a le deschide domiciliul, căci nu or-ce vorbă amenințătoare sau gest poate constitui elementul cerut de al. II al art. 151».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că recurentul împreună cu un număr de peste 1000 locuitori introducându-se prin amenințări în ogradă și grădina proprietarului moșiei Ringhilești a fost dat în judecată și condamnat de Curtea de Apel pentru delictul de violare de domiciliu, delict prevăzut și pedepsit de art. 151 din cod. penal.

Având în vedere art. 151 c. p

Considerând că în virtutea ultimului aliniat al acestui art. pentru ca un particular să devie pasibil de pedeapsa prevăzută în acest aliniat, este suficient ca să se fi introdus în domiciliul unui cetățean prin amenințări.

Considerând că în speță Curtea de Apel constată în fapt, prin decisiunea supusă recursului, că recurentul s'a introdus prin amenințări în domiciliul proprietarului moșiei Ringhilești.

Considerând că această constatare de fapt făcută

de instanțele de fond, scapă de sub controlul acestei Curți, și că ast-fel fiind motivul invocat este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III

Audiența de la 21 Ianuarie 1895

Președinția d-lui G. E. SCHINA, Președinte

Decisiunea comercială No. 7

Lupu Feldman cu Emil Teodoru, sindicul falimentului Adolf Herovitz

Jurământ decisoriu.— Ce este acest jurământ. — Ce se întâmplă cu partea care nu'l primește sau îl refuză adversarului.

Apel. — Dacă în apel, apelantul poate a fi admis a presta jurământul ce i se dase la prima instanță și pe care îl refuzase fără nici o rezervă. — Dacă asemenea cerere este inutilă când apelantul a mărturisit înaintea primei instanțe faptele asupra cărora i se dase jurământ. (Art. 1201 și 1211 din codul civil).

1) *Jurământul decisoriu este o transacțiune urmată între părți înaintea justiției, și acela căruia i se dă jurământul dacă nu'l primește sau îl refuză adversarului cade în propunerea sa de apărare.*

2) *De și apelul este devolutiv, cu toate acestea cererea apelantului de a presta în apel jurământul refuzat la prima instanță fără nici o rezervă, nu este admisibilă.*

Și chiar de ar fi admisibilă o asemenea cerere, totuși trebuie respinsă ca inutilă când se constată că apelantul a mărturisit de bună voie, fără jurământ, înaintea primei instanțe, faptele asupra cărora i se dase jurământ.

Decisiunea comercială No. 7/95. Respins apelul făcut în contra sentinței No. 24/94 pronunțată de trib. Buzău în procesul dintre Lupu Feldman cu Emil Teodoru.

S'a dat citire sentinței apelate.

S'a ascultat: D-l Petre Borș, avocatul apelantului, în dezvoltarea motivelor și D-l Teodoru în combateri

Curtea deliberând.

Având în vedere apelul făcut de Lupu Feldman contra sentinței comerciale a Trib. Buzău No. 24/94 prin care se condamnă a plăti către sindicul falimentului A. Herovitz suma de 1790 lei cu precentele legale de la 2 August 1893.

Ascultând pe părți în concluziunile lor;

Având în vedere din actele aflate în dosarul cauzei se constată, că Emil Teodoru în calitate de sindic al falimentului Adolf Herovitz a chemat în judecată pe Lupu Feldman spre a fi condamnat să răspundă la masa falimentului suma de 1790 lei cu dobânda de la primire și până la achitare pe care sumă o primise acesta de la D-na Betty Herovitz soția defunctului falit și continuatoarea firmei, în urma datei încetării plăților și despre care avea cunoștință; că pentru a proba primirea acestei sume, sindicul, cu aprobarea delega-

țiunei creditorilor, dă apelantului jurământul decisoriu, care admițându-se de Trib. și acceptându-se și de apelant s'a fixat ziua de 15 Martie 1894 pentru prestarea lui; că la această dată apelantele a declarat că nu mai este necesitate de prestarea lui de oare-ce recunoaște că în urma datei de 19 Noembrie/93, data încetării plăților, a primit în diferite rânduri de la casa defunctului falit A. Herovitz prin Ștefan Jugăreanu, însărcinat cu administrația prăvăliei, diferite sume, care însumează cifra de 1790 lei pentru achitarea unor creanțe ce i se datora; că în urma acestora Trib. condamnă pe apelant prin sus citata sentință atacată cu apel, a restitui la masa falimentului suma primită.

Având în vedere că apelantele cere ca în apel să presteze jurământul diferit la prima instanță.

Considerând că din dispozițiunile art. 1208 și 1201 c. civ. rezultă că jurământul decisoriu este o transacție urmată între părți înaintea justiției și că acela căruia se da jurământul dacă nu l' primesce sau referesce adversarului cade în propunerea sa de apărare.

Considerând în specie, că sentința atacată cu apel constată, că defendorele a deferit jurământul decisoriu adversarului, care s'a admis ca concludant și personal, dar apelantele după ce l'a acceptat a refuzat în urmă fără nici o rezervă prestarea lui.

Considerând că de și apelul este devolutiv însă densusul nu poate sfârâma o transacție considerată ca definitivă și irevocabilă, conform art. 1211 cod. civ.; că așa fiind nu mai poate fi admisibilă cererea apelantului de a presta ați jurământul înaintea primei instanțe fără nici o rezervă.

Considerând că din sentința apelată se constată de asemenea că apelantele pe lângă că a refuzat prestarea jurământului decisoriu, dar a și recunoscut faptul pretins de sindicul falimentului; că așa fiind această mărturisire făcută înaintea justiției, face o deplină dovadă contra sa și prin urmare chiar dacă prestarea jurământului ar fi admisibilă, totuși în urma acestei mărturisiri ea devine inutilă și ca atare din ambele puncte de vedere apelul său cată a se respinge ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge apelul făcut de Lupu Feldman.

(ss) G. E. Schina, G. N. Bagdat, Gr. Burcă, C. R. Manolescu, M. Iulian.

CURTEA DE APEL² DIN GALAȚI, SECȚIA II.

Audiența de la 21 Octombrie 1894,

Președenția D-lui E. G. ECONOMU, consilier

Deciziunea comercială No. 43

Aug. Dall'Orso, cu S. Segaler, Reșid Temel, David Horn și sindicul falimentului G. Maris.

Privilegiu.— Ce cheltueli sunt privilegiate asupra lucrurilor încărcate pe vase.

Autoritatea lucrului judecat.— Când proprietarul unui vas, i se recunoaște prin hotărâre judecătorească, rămasă definitivă, ca privilegiată creanța sa pentru plata navlului, față cu cei-l-alți creditori, și este trecut ast-fel în tabloul de ordine, această hotărâre constituie

lucru definitiv judecat pentru toate părțile ce au figurat în proces.

Gagiu.— Ce drepturi are creditorul gagist asupra gagiului. Ce se face cu suma ce trece peste creanța sa. Cui rămâne acea sumă.

1) *Sunt privilegiate asupra lucrurilor încărcate pe vase, cheltuelile făcute cu judecata și cu urmărirea acestor lucruri, însă numai acele cheltueli cari sunt făcute în interesul comun al tuturor creditorilor.*

2) *Când proprietarul unui vas a fost înscris în virtutea unei hotărâri judecătorești definitive în tabloul de ordine al creditorilor ca creditor privilegiat, pentru plata navlului, asupra prețului eșit din vânzarea mărfii încărcate, această hotărâre constituie lucru definitiv judecat pentru toate părțile ce au figurat în proces și nici una din părțile litigante numai poate cere ștergerea proprietarului vasului din tabloul de ordine pentru suma ce i-a fost recunoscută prin hotărâre.*

3) *Creditorul gagist nu are alte drepturi asupra gagiului de cât acela de a se îndestula cu suma ce are de luat, iar suma ce va trece peste creanța sa rămâne a proprietarului lucrului pus în gagiu.*

S'a ascultat: d-l avocat C. Cociaș, din partea apelantului Dall'Orso, în susținerea apelului, precum și d-nii avocați: G. Gamulea, din partea intimatului Segaler, P. Botzan, din partea intimatului Reșid Temel, și Victor Macri, din partea intimatului David Horn, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Aug. Dall'Orso în contra sentinței comer. a Trib. Covurului secția II-a No. 141/94.

Având în vedere că prin această sentință Trib. s'a pronunțat asupra contestațiilor făcute la tabloul de distribuțiune a sumei 16020 lei prinși din vânzarea mărfii de cherestea aflată pe vasul Isan Huda, și a exclus din acest tabloș pe A. Rubinștein, pe Z. Filoti, sindicul falimentului G. Maris și pe Mihăilescu, fiesând acest tabloș precum urmează: 1491 lei 67 bani cheltuelile portăreilor, 6500 lei lui Reșid Temel, căpitanul vasului pentru navlu; 8028 lei 33 bani lui Aug. Dall'Orso ca creditor gagist, însă această sumă să fie consemnată la casa de consemnație până ce Dall'Orso va justifica cu ce sumă s'a îndestulat din vânzarea caricului Ernesto Foscolo; iar S. Segaler este înscris ca creditor cu restul ce eventual va resulta după îndestularea celor de mai sus.

Având în vedere că Dall'Orso prin apelul său cere: 1) să fie înscris cu suma de 463 lei, cu privilegiu pentru cheltueli de urmărire făcute de densusul asupra mărfii vândute, 2) să se șteargă Reșid Temel din tabloș ca unul ce nu are creanță și mai cu seamă nu are privilegiu; 3) să se dispuie liberarea banilor ce va trece peste sumele privilegiate, în primirea lui Dall'Orso însă dat și fără a mai fi consemnate la casa de consemnație.

În ce privește primul punct.

Considerând că Dall'Orso cere să fie înscris în tabloș

cu privilegiu, cu suma de 463 lei cheltueli făcute de densus cu urmărirea mărfii după Isan Huda;

Considerând că după art. 683 din cod. comer. în adevăr sunt privilegiate asupra lucrurilor încărcate cu cheltuelile făcute cu judecata și cu urmărirea acestor lucruri, însă numai acele cheltueli care sunt făcute în interesul comun al tuturor creditorilor;

Considerând în specie că Dall'Orso n'a adus nici o dovadă și nici măcar a invocat vre una din care să se stabilească că suma de 463 lei cu care pretinde să fie înscris în tabloă a fost cheltuită de d-sa cu judecata sa cu urmărirea în interesul tuturor creditorilor;

Că cheltuelile făcute cu urmărirea în interesul tuturor creditorilor, de alt minteria, sunt acele făcute de portărei, care au și fost trecute în tabloă în primul rang.

Că dar acest cap de cerere este nefondant și ca atare urmează a se respinge.

In ce priveste al doilea punct

Considerând că Dall'orso cere ștergerea din tabloă a lui Resid Temel cu suma cu care a fost înscris pe motiv că el n'are creanță și mai puțin privilegiu;

Considerând că numitul Resid Temel a fost înscris în acest tabloă cu suma de 6500 lei, cu privilegiu, în virtutea decisiunii acestei Curți sec. I No. 13/94 prin care s'a recunoscut lui Temel, căpitanul vasului Isan Huda, pe care era încărcată marfa de cherestea vindută mai sus arătata sumă, ca navlu;

Considerând că această hotărâre este dată asupra diferitelor pretențiuni ce Aug. Dall'Orso, David Horn, sindicul falimentului G. Maris și Resid Temel aveau asupra mărfii încărcată pe vasul Isan Huda, pretențiuni care toate au fost liquidate prin această hotărâre recunoscându-se lui Dall'Orso dreptul de creditor gagist, lui Horn dreptul de proprietate, iar lui Temel dreptul de a se despăgubi cu suma de 6500 lei ce i se cuvine ca navlu.

Că ast-fel fiind această decisiune pentru Dall'Orso are autoritatea lucrului judecat, pentru că d-sa a figurat în instanță și Curtea s'a pronunțat tocmai asupra sumei ce se cuvine lui Resid Temel ca navlu, sumă ce se contestă astăzi de Dall'Orso;

Că dar densus nu mai poate pune din nou în discuțiune dacă se cuvine ceva ca navlu căpitanului vasului Isan Huda, și cât anume, sau dacă el a primit înainte de pronunțarea acelei hotărâri ceva din navlul cuvenit.

Considerând că față cu această hotărâre și cu art. 683 al. 4 din cod. com. Resid Temel are dreptul a fi menținut în tabloă cu suma de 6500 lei și cu privilegiu ast-fel cum a decis tribunalul, prin urmare apelul lui Dall'Orso călă a se respinge și asupra acestui punct.

Având în vedere în același timp că Resid Temel a cerut condamnarea apelantului la cheltueli și daune ce i s'a cauzat prin facerea lui.

Având în vedere că Curtea apreciind daunele ce Resid Temel a suferit prin aceia că n'a putut să intre în posesiunea capitalului de 6500 lei din cauza apelului, cum și cheltuelile de judecată ce se cuvine acestuia conform art. 140 și 146 din pr. civ., le ficsează împreună la suma de 150 lei.

In ce priveste al treilea punct al apelului.

Considerând că Dall'Orso pretinde să i se dea lui restul ce va mai rămânea peste creanțele privilegiate și aceasta pe motiv că el este creanțier cu gagiul al mărfii vândute.

Considerând că este necontestat în fapt, și decisiunea acestei Curți s. I, No. 12 și 13/94, stabilesc că, dreptul de gagiu invocat de apelant asupra creșterelei încărcate pe vasul Isan Huda este constituit de G. Maris, ca proprietar, odată cu gagiul constituit asupra mărfii aflate pe vaporul Ernesto-Foscolo. Că cu această ocazie Maris s'a împrumutat de la Dall'Orso cu suma de 30000 lei căruia i-a dat ca gagiu marfa încărcată pe Isan Huda, și aceia încărcată pe Ernesto Foscolo, aceasta din urmă în valoare de 46000 lei, predându-i și conimentele de încărcare; și că vaporul Ernesto Foscolo care era încărcat pentru Catania în Italia, a și plecat la destinație. Necontestat este iarăși că Curtea prin decisiunile de mai sus a declarat resiliate contractele de vînderea mărfii încărcate de Maris pe aceste 2 vase, și prin urmare a recunoscut ca proprietar al ei pe S. Segaler și David Horn de la care o cumpărase Maris

Considerând că ast-fel fiind dreptul de gagiu al lui Dall'Orso pe lângă marfa după Isan Huda se întinde și asupra caricului din vaporul Ernesto Foscolo, caric care prin conesmentul de încărcare predat lui Dall'Orso este la absoluta lui dispozițiune.

Considerând că creditorul gagist nu are alte drepturi asupra gagiului de cât acela de a se îndestula cu suma ce are de lua, iar suma ce va trece peste creanța sa rămâne a proprietarului lucrului pus în gagiu.

Considerând că creditorul gagist fiind în posesiunea caricului din vaporul Ernesto Foscolo, caric în valoare de 46000 lei, nu poate pretinde să și aproprie și prețul caricului din Isan Huda, până ce va dovedi că nu și-a achitat creanța din caricul aflat în posesia sa, căci acest caric este de o valoare superioară creanței;

Că această dovadă nu se poate cere proprietarilor mărfii pentru că marfa fiind în stăpânirea creditorului gagist, spre a o desface la destinație, numai lui incumbă, sarcina de a dovedi, ce a făcut cu această marfă.

Că densus nu se poate pune la adăpostul faptului mărturisit de proprietarii mărfii, acela că marfa ar fi sequestrată la Catania pentru că ei au mărturisit în adevăr existența sequestrului pus de David Horn la Catania pe această marfă, dar ei au adus în același timp că acest sequestru a fost respins de justiția Italiană, și că marfa a fost vîndută, și după art. 1206 din cod. civ. mărturisirea unei părți nu se poate divide.

Că de asemenea Dall'Orso nu se poate pune la adăpostul principiului de nedivisibilitate a gagiului, pentru că prin măsura luată de Trib. de a se depune la casa de consemnație restul ce va rămânea peste creanțele privilegiate, se tinde tocmai la asigurarea esecutării întregii creanțe a creditorului gagist, însă numai până la concurența acestei creanțe, și fără ca numitul creditor în virtutea dreptului său de gagiu să și aproprie sumă ce nu are a lua.

Că dar și asupra acestui punct apelul este nefondat. Văzând și art. 140 și 144 din pr. civ., respinge apelul făcut de Aug. Dall'Orso.

(ss) E. G. Economu, Râmnicanu, I. Bălteanu.

OPINIUNE

Având în vedere că Trib. de Covurlui prin sentința No. 141/94 dispune ca suma de 8038 lei cuvenită lui Dall'Orso din vânzarea caricului aflat pe vasul „Isan Huda” să se depue la casa de depuneri până ce va justifica cu ce sumă s'a îndestulat din vânzarea mărfii aflată pe Ernesto Foscolo;

Considerând însă că este necontestat că, apelantele Dall'Orso este creditor gagist cu suma de 30000 lei asupra mărfurilor lui G. T. Maris încărcate pe ambele vase;

Că gagiul fiind indivisibil, creditorele are dreptul de a se îndestula asupra întregii mărfi până la concurența sumelor ce i se datorește;

Considerând că, caricul aflat pe «Isan Huda» din Galați s'a vândut și sumele prinse la vânzare sunt acum disponibile a se împărți între creditorii conform tabloului de ordine;

Considerând că, Ernesto Foscolo sa află la Catania, unde din cauza unui sequestru aplicat de David Horn, s'a născut proces între acesta și Societatea de credit mobilier Italiană, căreia Dall'Orso, trimisese conismentul spre încasare.

Considerând că, apelantele Dall'Orso, spre a fi respins de la tabloiu, său a fi trecut cu o sumă mai mică, trebuie să fie dovedit că s'a îndestulat pe deplin său cu o sumă oare care din caricul aflat pe Ernesto Foscolo;

Considerând că, în această privință, Dall'Orso pretinde că n'a primit încă nici o sumă, de oare-ce procesul este încă pendinte la Catania, iar Segaler și David Horn pretind că procesul s'a terminat, însă nu probează cu nimic dacă Dall'Orso s'a îndestulat cu ceva din sumele ce i se cuvenea;

Că, lucrurile fiind ast-fel, nu se poate pune în sarcina lui Dall'Orso să dovedească cu ce sumă s'a îndestulat din vânzarea caricului „Ernesto Foscolo”, de oare ce dânsul fiind creditor și susținând că nu este aquitat n'are altă probă de făcut de cât că este în adevăr creditor gagist ceea ce a și făcut,

Că față cu această pretențiune a lui Dall'Orso, dacă Segaler și Horn pretind că dânsul n'are dreptul a mai urmări marfa din «Isan Huda» pentru că s'ar fi îndestulat din Ernesto Foscolo din Catania, dinșii devenind la rândul lor reclamânți, dânsii trebuie să dovedească că Dall'Orso s'a îndestulat cu ceva, probă ce n'au făcut, astăzi înaintea Curții;

Că ast-fel nefiind dovedită pretențiunea intimaților, Dall'Orso este în drept ca creditor gagist a i se plăti cota ce i se cuvine în sumă de 8038 din vânzarea mărfii după Isan Huda, fără nici o altă obligațiune din partea sa.

Pentru aceste motive,

Sunt de părere a se admite în parte apelul lui Dall'Orso, a se reforma sentința Trib. și a i se da pur și simplu suma de 8038 lei, fiind de acord cu majoritatea în ceea ce privesc cele-l'alte puncte.

(s) Al. D. Dobriceanu

Această decisiune a Curții de apel a fost dedusă, prin recursul făcut de Aug. Dall'Orso, în judecata Curții de Casație, și această curte secția II, prin decisiunea sa cu No. 32, pronunțată Vineri 24 curent, a casat'o și a trimis afacerea spre a fi judecată din nou de Curtea de apel din Iași.

In numărul viitor vom publica și decisiunea Casației. (N. R.)

INFORMAȚIUNI

Cu acest număr se distribuie abonaților noștri, tabla de materii pe anii 1892—1893, adică de la apariția ziarului până la 31 Decembrie 1893.

Tabla de materii pe anul 1894 se află sub presă și va fi distribuită, numai abonaților ce vor fi în curent cu plata abonamentului, cel mai târziu cu numărul ziarului de la 16 Martie viitor.

Înainte secțiunii întâia a Curții de apel din Capitală s'a început procesul milioanelor pendinte între prințul Gr. M. Sturza cu frații săi D. M. Sturza și principesa Gorciacof.

Desbaterile sunt foarte interesante. D-l avocat C. C. Arion, din partea prințului Gr. M. Sturza a citit parte din actele judecătorești făcute în străinătate din care ar reeși că la moartea Domniței Smaranda, muma prințesei Gorciacof și a prințului D. M. Sturza, Doamna Gorciacof ar fi moștenit prin efracție o sumă de 800000 fiorini în dauna celor-l'alți moștenitori!!!

Moștenitorii lui Zapa, având a lua de la casa de bancă Clir. Zerlendi suma de 160,000 lei, ceruseră de la tribunalul comercial de Ilfov, declararea în faliment a acestei case. D-l Zerlendi însă depunând această sumă dossierul s'a închis, nefiind cas de încetare de plăți, iar moștenitorii au rămas în așteptarea milioanelor decedaților Zapa.

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub presă în două volume:

CODICELE CIVIL

ADNOTAT CU JURISPRUDENTA ROMANA

Cuprinzând și un appendice

de hotărârile pronunțate de Inalta Curte de Casație, Curțile de Apel și Tribunalele de județ, asupra fie-cărui articol în parte

DIN VECHILE LEGIURI

CARAGEA SI CALIMACH

și asupra

REGULAMENTELOR ORGANICE ALE MUNTENIEI ȘI MOLDOVEI

cu numărul, data și colecțiunile în care ele se găsesc publicate

DE

C. CHRISTESCU

Primul Groșier al Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Comandele se pot face și prin cărți postale adresate direct autorului. Ele vor fi executate la moment odată ce prețul lor va fi primit, fie prin mandat poștal a cărui taxă privesc pe cumpărător, fie în orice alt mod. Costul pentru expedierea exemplarelor este în comptul autorului.

Prețul ambelor volume broșate este de lei 12, și ediția de lux (cârmă veșină) de lei 14, iar legată în piele peste tot, ambele volume la un loc, e de lei 14 și 16.